

ชุดต้องมนตร์รัก

มนตร์ ธारा

หัวใจรักที่โชคชะตาไม่อาจสิ้นคลอน

มาภา





จำไว้ว่าเมื่อไรที่เลคเจอปัญหา ให้ลองถามตัวเองว่า สิ่งที่เราเจอเนี่ยมันร้ายแรงที่สุด
หรือยัง ถ้ายัง พยายามให้คิดว่าสิ่งที่หนักหนากว่านั้นเลคยังผ่านมาได้
แค่นี้ก็ต้องผ่านไปได้เหมือนกัน แต่ถ้าเมื่อไรที่เลคเห็นว่าหนักหนากว่า แปลว่า
เมื่อนั้นเลคกำลังเข้าใจชีวิตและกำลังโตขึ้น จงเตรียมพร้อมกับความจริงที่ว่า
ตราบใดที่เรายังมีลมหายใจ สิ่งที่จะเข้ามาหาเราในวันข้างหน้าอาจเลวร้ายลงอีก
เลคต้องมีสติให้มัน แล้วยึดอกรับมันให้ได้
เพราะทางนี่คือทางที่เลคเลือกเอง



บทนำ



ท่ามกลางอากาศเย็นเฉียบภายในบริษัทแห่งหนึ่ง ทั้งสองฝากทางเดินหินขัดมันมีห้องทำงานกระจกเรียงตัวตลอดความยาวของทุกชั้น ทุกๆ ห้องซึ่งมีขนาดใหญ่บ้างเล็กบ้างตามลักษณะการใช้งานมีเสียงพูดคุยระดมความคิดกันอย่างครื้นเครง ภายในสว่างไสวด้วยตอनोंนี้ยังเป็นเวลาเพียงบ่ายสองโมงเศษ

หญิงสาวร่างแบบบางผู้หนึ่งปรากฏตัวอยู่หน้าบันได เธอสวมเสื้อยืดสีเหลืองอ่อน กางเกงยีนเข้ารูปสีซีด สวมรองเท้ามีอคคาซินหนังกลับ เธอกำลังค่อยๆ ไต่บันไดหินขัดมันขึ้นไปทีละขั้นอย่างเชื่องช้า แล้วมาหยุดยืนละล้าละลังอยู่ที่ปลายบันไดชั้นสาม ซึ่งเป็นชั้นสุดท้าย

เจ้าของร่างบางเฟ้งสายตาไปยังจุดหมาย... ประตูกระจกฝ้าปลายสุดทางเดินซึ่งสลักตัวอักษรโสภาษาอังกฤษเป็นคำว่า

‘Head of Design Board’

ศิริกอดกระชับกระเป๋าหนึ่งใบจั่วของตนแนบอก มือเริ่มสั่น หัวใจเต้นแรงขึ้นพรวดพราด ดวงตาวารีกระจิบปริบจับจ้องยังชื่อของชายผู้อยู่เบื้องหลังประตูบานนั้น เลขาฯของเขาบอกว่าวันนี้เขาอยู่ทั้งวัน ไม่ไปไหน

โอกาสเป็นของเธอแล้ว

หญิงสาวเคาะประตูด้วยอาการสั่นสะท้าน หากแล้วเธอก็ถอยหลังหนึ่งก้าวสั้น คล้ายอยากเปลี่ยนความคิด แต่อึดใจเดียวกันนั้นเอง เสียงของคนข้างในก็ดังขึ้น

“เชิญครับ”

ศิริรู้สึกถึงความเกร็งของร่างกายขึ้นมาอย่างฉับพลัน เธอหลบสายตาลงหนึ่งแล้วค่อยๆ สูดลมหายใจ และโถมแรงกายเพื่อดันประตูเข้าไป

ชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่ง ผิวขาวจัด สวมเสื้อเชิ้ตพับแขนสีขาวเรียบเนียน กำลังละลายตาจากแบบแปลนปีกใหญ่บนโต๊ะขึ้นมามองเธอ ในมือของเขายังมี ดินสอเขียนแบบที่มักใช้ตอนตรวจงานลูกน้อง นัยน์ตาสีน้ำตาลคู่นั้นแว่หนึ่ง เธอ เห็นแล้วเข้าอ่อจนแทบจะทรุดลงไปทันที

หญิงสาวกวาดสายตาไปรอบห้องทำงาน ไม่มีใครอยู่อีก มีเพียงเขากับเธอ แล้วเขาก็ยิ้มให้เธอ พร้อมกล่าวคำทักทาย

“เลค มาได้ยังไงคะ วันนี้ไม่เข้าคณะเหรอ”

ศิราส์หันหน้า แล้วหลุบสายตาลงต่ำ อยู่ต่อหน้าเขา เธอพูดอะไรไม่ออก อีกแล้ว

หญิงสาวขยับเข้าไปใกล้โต๊ะทำงานสี่เหลี่ยมด้านตัวใหญ่ที่ชายหนุ่มนั่งอยู่ แล้วเอ่ยออกมาอย่างเบาแผ่ว

“พี่ไซ่คะ เลคมีเรื่อง...จะบอก”

“เรื่องอะไรคะ” ชายหนุ่มเลิกคิ้วมองเธอ

ศิราส์รู้สึกถึงความขานรับในหน้า แต่กระนั้นเนื้อตัวกลับสั่นหนาว ปลายนิ้ว ปลายเท้า และร่างกายของเธอเย็นยะเยือก ปกติเธอชอบมองเขานั่งทำงานแบบนี้ ที่สุด แต่ตอนนั้นคงไม่ใช่เวลามายืนชื่นชม

“เลค...เลค...” หญิงสาวพยายามสู้สายตากับเขา ลำคอแห้งผากของเธอ ไม่อาจเปล่งเสียงใดๆออกมา

“ว่าไงคะเลค” เขาทวงถาม

จะเอายังไงดี...

“พี่ไซ่คะ”

เขายังจ้องมองมาที่เธอ ทุกอย่างเงียบกริบ หัวใจของเธอกำลังหยุดเต้น

“เลคห้อง”

“เลคว่ายังไงนะ!”

ดินสอเขียนแบบตกกระทบโต๊ะดังกริ๊ก เกิดเสียงครูดของเก้าอี้เมื่อชายหนุ่ม หยัดกายขึ้นแล้วก้าวพรวดเข้ามาถึงตัวเธอเพียงอึดใจ เขารั้งข้อศอกทั้งสองข้างของเธอไว้ แล้วจ้องเธอนิ่ง มันเป็นการจ้องที่น่ากลัวจับจิตจับใจ ก่อนที่เขาจะไล่

สายตาคมปลาลงไปยังหน้าห้อง...ราวกับว่าถ้าเป็นไปได้ เขาก็อาจจะยกกั๊กใช้มัน กรีดขำแกลงไปในเนื้อเธอ เพื่อพิสูจน์ความจริงว่าเธอไม่ได้มารยาทวางแผนอะไร หญิงสาวเยินวามไปทั้งตัว

เขานิ่งพิศอยู่เนิ่นนาน ก่อให้เกิดความเสียววังอันน่าอึดอัด แม้อ้อมอกที่เคยกอดรัดให้ความอบอุ่นยังอยู่ตรงนี้ ยังสัมผัสได้ถึงการเดินทางของหัวใจที่ กระช้าน หากในอกของเธอกลับรู้สึกโหวงๆ

แล้วริมฝีปากของเขาก็เผยยิ้มออกมา ก่อนที่เขาจะสายหัว

“ไม่เอาหน้าเลค อย่าล้อเล่นสิคะ”

“ละ...เลคไม่ได้ล้อเล่นนะคะ เลคพูดจริง เลคเพิ่งไปหาหมอมานะเมื่อคืนนี้เอง พี่โซ่อยากดูผลตรวจไหมล่ะคะ” เธอบอกพลางก้มความหาหลักฐานในกระเป๋า สะพายไหล่ แต่เขาก็รวบมือเธอไว้

“ไม่ต้องหรอก”

น้ำเสียงห้วนสั้นและท่าที่ไม่อินังขังชอบของเขาทำให้ศรัทธาใจฝ่อ เขาปล่อยมือจากเธอ แล้วหันหลังเดินไปทิ้งตัวบนโซฟา...โซฟาหนึ่งสีดำขลับ ดำมืดเหมือนความรู้สึกหดหู่ของเธอตอนนี้

แล้วที่นี้เธอต้องทำอะไรต่อ...

หญิงสาวทำใจสู้ ขยับตามเขาเข้าไปนั่งข้างๆ

“เราจะทำยังไงกันดีคะพี่โซ่” น้ำเสียงของเธอเริ่มสั่น เบ้าตาร้อนผ่าว

เขาประสานมือซึ่งวางนิ่งอยู่บนตักแล้วหันมองไปทางอื่น เธอเห็นเขากลืน น้ำลายอี๊กอัก แล้วก้มหน้าลง

“เอาอย่างนี้ไหม ไปอยู่เมืองนอกกับอาพี่สักพัก” เขาหยุดไปอีตใจ “หรือถ้าเลคอยากจะทำที่นั่นจนตลอด...ก็ได้ เลคชอบเสร็จเมื่อไร”

“ทำไมคะพี่โซ่! ทำไมเลคต้องไปด้วย!” หัวใจของหญิงสาวกระตุกจูบ จุกในอก น้ำตาซึ่งทนกลืนอยู่ข้างในค่อยๆรินลงมา

“ก็ไหนพี่โซ่บอกจะเลิกเลคไปละ” ศิราร้องถามเสียงสอ้อ

“มันไม่ได้อยู่ที่ว่าพี่จะเลิกใคร แต่จะให้ถอนหมั้นพี่สาวแล้วมาแต่งงานน้องสาว...” เขาหยุด แล้ววาดสายตาไปทางประตู “ไม่ใช่เรื่องเล่นๆเลย”

ศิราอึ้งไป นี่หรือคือความคิดของผู้ชาย คินวันนั้นเขาไม่ได้พูดกับเธอ
อย่างนี้ เป็นเธอเองหรือไรที่เริ่มต้นเรื่องบ้า ๆ พวกนี้ เป็นเธอเองอีกใช้ไหม
ที่ยอมทอดกายให้เขาเซยชม ลืมรส ไร้ศักดิ์ศรี ไร้ยางอาย

ทั้งที่เขาเป็นคู่หมั้นคู่หมายของพี่สาว

ศิราเม้มริมฝีปากลั่นระริกเมื่อมองดูแหวนเกลี้ยงที่นิ้วนางของเขา น้ำตา
ร่วงพรูไม่หยุด เธอหุบดวงตาลงต่ำ...ต่ำเตี้ยเหมือนคุณค่าของตัวเอง

“ถ้างั้นพี่โซ่คิดว่าเลคควร...เอาเด็กออกกรีเปล่าคะ” เธอถามเสียงลั่น
ไม่มีคำตอบใดๆ จากเขา

หญิงสาวเอื้อมมือลั่นเท้าไปสอดนิ้วประสานกับนิ้วของเขา...ผู้ชายอบอุ่น
ที่ได้กลายเป็นภูเขาน้ำแข็งไปแล้ว เธอกุมมือของเขาไว้แน่นแล้วซบปาก น้ำตาซึม

“ควรไหมคะ ตอบเลคสิคะ”

ชายหนุ่มลั่นตีสระซ้า ๆ แล้วหันหน้าหนีสายตาของเธอ อึดใจต่อมาเขาก็
ลุกขึ้นไปยืนพิงขอบหน้าต่าง มองลงสู่เบื้องล่าง แล้วเงยไป

“ว่ายังไงคะพี่โซ่”

“ขอเวลาพี่ก่อนนะ” น้ำเสียงของเขาเย็นเยือก

“แล้วเลคควรให้เวลาพี่โซ่นานเท่าไรคะ เลคต้องไปเรียนทุกวันนะคะ”

เขานิ่งเงียบไปอีก แล้วสูดลมหายใจ

“วันนี้เลคกลับไปเถอะนะ แล้วพี่จะแวะไปหา”

พี่โซ่ไล่เลคแล้วหรือคะ

น้ำตาหยดใส ๆ ร่วงเผาะลงที่แก้ม ใบหน้าของเธอช้ำนชา

หญิงสาววางมือเบา ๆ บนท้อง...ที่ซึ่งของขวัญ หรือไม่กี่คำสาปกำลังก่อตัวขึ้น
โลกของเธอที่เคยคิดว่ามีความอบอุ่นของแสงแดด มีสวนดอกไม้สดชื่นแบ่งบาน
ตอนนี้กลับเย็บเย็น ว่างเปล่า และมีดมน ไม่รู้ว่าตัวเองรู้สึกอย่างไร บางที
ความเย็นชาของเขอาจซึมเข้ามาแซ่แข็งหัวใจอ่อน ๆ ของเธอจนตายไปแล้วก็ได้

“ก็ได้ค่ะ”

เธอลุกขึ้นจากมาโดยไม่ลา ไม่อาจทนหันไปมองภาพความเฉยชาให้มันติด
ในใจ แล้วเช็ดน้ำตาตัวเอง



“หน้าไม่อาย”

ศรिताหันตัวเองลอดรถไฟหันต่อน้ำกระจกพราวไอน้ำในห้องน้ำ หลังกลับจากบริษัทของชายหนุ่มเมื่อเกือบสองชั่วโมงก่อน เธอซุกซ่อนตัวในกระแสน้ำอุ่นของอ่างกว้างขวาง จมอยู่กับกองน้ำตาที่คิดว่าหากใช้ไปเสียให้หมดตั้งแต่วันนี้ชีวิตในวันหน้าเธอจะได้ไม่เหลือมันไว้ประจานความอ่อนแอของตัวเองอีกต่อไป แสงสว่างที่พยายามไขว่คว้ายังคงดำมืด ถ้าพึ่งเธอคนเดียวจะมีปัญญาแก้ปัญหาใหญ่โตขนาดนี้ได้ดีสักแค่ไหนกัน

ห้าปีในรั้วมหาวิทยาลัยกำลังจะจบลงไปอีกไม่ถึงสองเดือนอยู่แล้ว ทำไมต้องมาเกิดอะไรขึ้นตอนนี้

*รอแม่อีกสักนิดไม่ได้หรือคะ รอให้แม่ได้เห็นธาตุแท้ของพ่อก่อน
แต่ถ้าไม่ใช่เพราะลูก เธอก็อาจยังโง่งมอยู่อีกนาน...*

อึดใจเดียวกันนั่นเอง เสียงเคาะประตูห้องน้ำก็ดังขึ้นพร้อมกับเสียงทุ้มทุ้มของพ่อ

“เลค อยู่ในนั้นใช่ไหม ทำไมไม่ลงไปทานข้าวอีกล่ะเลค”

ศรिताปาดน้ำตาไฉ่ๆ รีบขานรับเสียงกระซิกกระอ๊ก

“คะคุณพ่อ ขอเวลาเลคห่านานที่นะคะ เตี่ยวเลคตามลงไปคะ”

“อืม เพิ่งตื่นอีกแล้วละสิ” เสียงที่ตอบมาคล้ายปลดปล่อย “นี่แหละนะ เรียนอะไรไม่เหมือนชาวบ้านเขา กินนอนไม่เป็นเวลาเอาซะเลย พ่อรอข้างล่างนะเลค”

พ่อทิ้งท้ายก่อนที่เสียงปิดประตูห้องจะตามมา แล้วทุกอย่างก็กลับมา

เจียงบั้นดังเดิม

“นวล ตักข้าวเถอะ คุณเลคลงมาแล้ว” เสียงประมุขของบ้านเอ่ยกับแม่บ้าน ผู้รู้ใจ เมื่อลูกสาวคนเล็กโตบันไดเวียนล้อมลายทองลงมาถึงชั้นล่างอย่างคน สติสตั้งไม่อยู่กับเนื้อตัว จากนั้นหญิงสาวก็เดินเข้ามาในห้องรับประทานอาหาร ที่ทุกคนรออยู่

“คะ คุณผู้หญิง”

รัศมี อัครจินดา คือประมุขของบ้านหลังนี้ แม่ของศิรามีอำนาจสิทธิ์ขาด ทุกอย่างในบ้าน และอำนาจนั้นก็แผ่ขยายมาคุมชีวิตของสมาชิกทุกคนด้วย สาเหตุ ก็เพราะรัศมีคือคนที่ทำให้ทุกคนอยู่สุขสบายอย่างทุกวันนี้ เธอเป็นเจ้าของและเป็นผู้บริหารสูงสุดของ ‘DONT’ ผลิตภัณฑ์ประทินผิวเสริมความงามยี่ห้อดังของ เมืองไทย หญิงกลางคนเริ่มสร้างบริษัทเล็กๆ ด้วยตัวเอง และทำให้มันกลายเป็น แปรนด์ติดตลาดเอเชียในเวลาไม่ถึงสิบปี

ส่วนมณฑล อัครจินดา พ่อของศิรา คือลูกชายคนกลางของครอบครัว ผู้ดีเก่าตกยาก เขายังคงเป็นพนักงานระดับหัวหน้างานในบริษัทผู้ตรวจสอบบัญชี ชื่อดังแห่งหนึ่ง และมีเงินเดือนที่คู่ชีวิตมักเปรียบเทียบเสมอว่า ไม่พอแม่แต่จะซื้อ รองเท้าเครื่องสำอางของตนด้วยซ้ำไป แต่กระนั้นมณฑลก็ยังขี้มุ้ง และยังไม่มีความหวังว่าจะลาออกจากงาน

“มาซำลัง มัวทำอะไรอยู่” เสียงหวานใสของสมาชิกอีกคนหนึ่งทำให้ศิรา สะดุ้งโหยง

“พี่ซาร์ม” หญิงสาวยกมือไหว้รสาโดยไม่ยอมสบสายตา แล้วแม่ริมฝีปาก สั้นระริกไว้แน่นขณะนั่งลงที่เก้าอี้ประจำตัว “กลับมาตั้งแต่เมื่อไรคะ”

“เมื่อकिनเอง ลงเครื่องมาตั้งแต่บ่ายๆ แต่แะเอาของฝากจากอิตาลีไปให้ โซ่ก่อน เอ้อ! พี่มีของให้เลคด้วยนะ เลค! ฟังพี่อยู่รีเปล้านี้อยู่”

“เลค!” รัศมีร้องเรียกลูกสาวคนเล็กเสียงดัง

“คะ...คะคุณแม่” ศิราสะดุ้งโหยง รีบขานรับตะกุกตะกัก

“พี่ซาร์มพูดด้วย มัวใจลอยอะไรอยู่ นานๆ ทีพี่เขาจะกลับบ้าน สนใจ

กันหน่อยสิ”

ศิราหลุบสายตาลงต่ำ โใบหน้าเจื่อนๆ ถอดสี

“เอาเถอะค่ะคุณแม่ เลคยังเด็ก อาจมีเรื่องเรียนเรื่องเพื่อนให้ต้องคิด เยอะเยอะ” แล้วราก็หันมายิ้มแยมกับน้อง “นออะ ไว้เดี๋ยวพี่เอาของไปให้ ที่ห้องนะ”

“เครื่องสำอางอีกแล้วรีเปล่าคะ” ศิรายุ่ยปากอิดออด จนอีกฝ่ายหัวเราะ

ศิราชินเสียแล้วว่าพี่สาวเธอเป็นแบบนี้ พี่ชาร์มมักเลือกสรรแต่ของกระจุก-กระจิกมาฝากอยู่เสมอ ถ้าไม่ใช่เสื้อผ้าแบรนด์เนม กระเป๋ารุ่นลิมิเต็ดเอดิชั่น ก็จะเป็นเครื่องประทีนผิวมีราคา นำเสียดายเงิน

“ทำไมทำหน้าที่ช่างอย่างนั้นล่ะ เป็นผู้หญิงอย่าหยุดสวยไป ไม่เคยได้ยินเธอ” รสาบอกร้องเสียงใส

“พ่อว่าสวยแบบธรรมชาติก็ดีอยู่แล้วนี่” พ่อให้ความเห็นบ้าง

“คุณมณ ถ้าให้คิดแบบคุณหมดทั้งประเทศ เราก็ไม่ต้องได้ขายของกันพอดี แล้วเปลืองๆ ป่านนี้เราทั้งบ้านก็คงยังต้องกินข้าวตามสั่งคนละกล่องกันอยู่เลยมั้ง ลำพังเงินเดือนของคุณนะพอเลี้ยงเราแม่ลูกที่ไหน”

“แต่มันก็เคยเลี้ยงได้ไม่ใช่รี” พ่อตอบยิ้มๆ

“เอ๊ะ คุณมณ...” หญิงกลางคนเริ่มโมโห

“คุณแม่คะ” ศิราชิงชัด

“เหม ออกตัวปกป้องกันไว้จ้ะนะ พ่อลูกคุณนี่” แล้วรัศมีก็หันไปพยักพยิตกับรสา “ชาร์ม ทานข้าวกันดีกว่า”

ศิราซ้อนสายตามองพ่อที่นั่งอยู่ข้างๆ ด้วยความเป็นห่วง แต่อีกฝ่ายกลับส่งยิ้มอบอุ่นให้ พร้อมพยักหน้าลงช้าๆ ก่อนจะเริ่มตักกับข้าว

มื้ออาหารเพิ่งจะเริ่มได้ไม่นาน รัศมีก็เป็นฝ่ายเปิดบทสนทนาอีกครั้ง

“อ้อ ชาร์ม สัญญาเป็นแอร์โฮสเตสของชาร์มนะ มันหมดปีนี้ใช้ไหมพอดีเลยนะ จะได้ออกมาทำงานกับแม่สักที งานของเราเองมีตั้งเยอะ จะไปทำงานรองมือรองเท้าเขาอีกทำไมกัน”

“คุณแม่ขา...” รสาลากเสียงออดอ้อน รีบหันไปนวดแขนแม่อย่างประจบ

“ซาร์มยังอยากเที่ยวอยู่เลย ขอเวลาซาร์มอีกห้าปีนะคะ สัญญาว่าถ้าสัญญาเรื่องนี้หมด ซาร์มจะรีบกลับมาช่วยคุณแม่ทำ DONT ทันที...นะคะคุณแม่”

“อืมๆ” รัศมีถอนหายใจแล้วส่ายหน้า สีหน้าไม่ค่อยดีใจ “เอาไงก็เอาเหอะ บ้านนี้ไม่เคยขัดลูกได้สักเรื่องอยู่แล้วนี่”

แล้วหญิงกลางคนก็ปรายทางตาค้อนใส่สามี ก่อนพูดต่อว่า “แต่ถึงเวลานั้นซาร์มก็ต้องแต่งงานมีครอบครัว แม่อยากให้ซาร์มดูแลเอาใจโซ่ให้มากกว่านี้ ทดแทนเวลาที่ตัวเราต้องเที่ยวไปเที่ยวมาจนไม่มีเวลาให้เขา”

ซอณกินข้าวทำด้วยเงินร่วงตกจากมือของศิริลางกระทบจาน เกิดเสียงแหลมดัง เธอก้มลงซ่อนใบหน้าซีดเผือดไปแล้วรีบพูดอย่างติดๆขัดๆ

“อะ...ขอโทษค่ะ” ก่อนที่เธอจะตักข้าวคลุกความขมขึ้นกลืนเข้าไป
ถึงเวลานั้นเลิกกับลูกจะเป็นยังไงนะ...

รสชาติมาพยักพืดพร้อมยิ้มแยมให้น้อง แล้วตอบแม่

“แหม คุณแม่ก็พูดเหมือนวันๆ โซ่มีเวลาเยอะนั่นแหละ เผลอๆ มัวทำงานกันทั้งคู่ ไม่มีหลานให้คุณแม่ก็ไม่รู้”

ศิริลาลับตานิ่ง ฟังพี่สาวผู้มีสิทธิชอบธรรมพูดถึงผู้ชายคนนั้นอย่างที่คุณอย่างเธอไม่มีสิทธิ์

หญิงสาวหายใจไม่ทั่วท้อง รู้สึกแน่นที่อกจนไม่อาจทนกินข้าวต่อไปได้อีก เธอจึงหยุดกายขึ้นและขอตัวทันที

“เลิกอ้อมแล้ว ขออนุญาตขึ้นไปทำงานต่อนะคะ”

“เพิ่งทานไปแค่นี้เดี๋ยวจะจอนี้ ผื่นทานอีกสักหน่อยดีไหมเลคะ” พ่อเียงหน้า
ถาม

“เลิกปวดหัวนิดหน่อยด้วยค่ะ จะรีบไปทานยา ขอตัวก่อนนะคะ” พุดจบเธอก็รีบพาตัวเองออกมาจากห้องรับประทานอาหารทันที โดยไม่เปิดโอกาสให้ใครทักท้วง

ศิริลาได้ขึ้นบันไดกลับไปยังห้องนอนส่วนตัว ขณะหมุนลูกบิดประตูก็ได้ยินเสียงโทรศัพท์มือถือซึ่งตั้งอยู่ภายในห้อง หญิงสาวผลักประตูดังกลั้นเข้าไปอย่างว่องไว